

Служба „Преса и
информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 21/10
Люксембург, 4 март 2010 г.

Решения по дела C-197/08: Комисия/Франция,
C-198/08: Комисия/Австрия и C-221/08: Комисия/Ирландия

Френската, австрийската и ирландската правна уредба за определяне на минимални цени за продажба на дребно на цигари е в противоречие с правото на Съюза

Целта за закрила на здравето може да се постигне с увеличаване на акцизите

Комисията сезира Съда с три иска за установяване на неизпълнение на задължения от държави членки, съответно срещу Франция, Австрия и Ирландия, тъй като счита, че правната уредба в тези държави членки за определяне на минимални цени на някои тютюневи изделия (цигари и други тютюневи изделия във Франция, цигари и фино нарязан тютюн за свиване на цигари в Австрия и цигари в Ирландия) е в противоречие с Директива 95/591, която установява правила за облагането с акциз на потреблението на тези продукти. Директивата задължава държавите членки да облагат цигарите с акциз, който се състои от пропорционален компонент (*ad valorem*), изчисляван като процент от максималната цена за продажба на дребно, и специфичен компонент, чийто размер се определя спрямо цената на цигарите от най-разпространената ценова група, но не може да бъде по-малък от 5 % или по-голям от 55 % от сумата на общата данъчна тежест. Процентът на пропорционалния акциз и размерът на специфичния акциз трябва да са еднакви за всички цигари. Съгласно директивата производителите и вносителите на тютюневи изделия свободно определят минималните цени за продажба на дребно на всеки от техните продукти.

Според Комисията правната уредба в трите държави членки, с която се налагат минимални цени, определяни като процент от средните цени на съответните тютюневи изделия (95 % във Франция, 92,75 % за цигарите и 90 % за фино нарязания тютюн в Австрия и 97 % в Ирландия), нарушава свободата на производителите и вносителите да определят максималните цени за продажба на дребно на техните продукти, и следователно накърнява и свободната конкуренция. Затова Комисията смята, че тази правна уредба е в противоречие с директивата.

Съдът на първо място напомня, че директивата цели не само да гарантира прилагането на едни и същи правила във всички държави членки при определянето на данъчната основа на пропорционалния акциз върху тютюневите изделия, но и да запази свободата на производителите и вносителите, така че те да могат ефективно да ползват конкурентното предимство от евентуално по-ниската себестойност на тяхната продукция.

Според Съда налагането на минимална цена за продажба на дребно при всички положения е пречка за производителите и вносителите да определят по-ниски от нея максимални цени за продажба на дребно, поради което възниква риск от нарушаване на конкурентните отношения, доколкото някои производители или вносители ще бъдат възпрепятствани да се възползват от по-ниската себестойност на продукцията си, за да предложат по-атрактивни цени за продажба на дребно.

¹ Директива 95/59/ЕО на Съвета от 27 ноември 1995 година относно данъците, различни от данъка върху оборота, [с които се облага] потреблението на тютюневи изделия (ОВ L 291, стр. 40; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 2, стр. 5), изменена с Директива 2002/10/ЕО на Съвета от 12 февруари 2002 г. (ОВ L 46, стр. 26; Специално издание на български език, 2007 г., глава 3, том 41, стр. 78).

Ето защо Съдът смята, че **система на минимални цени за продажба на дребно на тютюневи изделия не може да се приеме за съвместима с директивата, доколкото не е организирана така, че при всяко положение да изключва възможността от засягане на конкурентното предимство, което някои производители или вносители на такива изделия биха могли да извлекат от по-ниската себестойност на своята продукция.**

Въз основа на анализа на националните законодателства Съдът стига до извода, че те не позволяват при всички положения да се изключи възможността наложената минимална цена да засяга конкурентното предимство, което някои производители или вносители на тютюневи изделия биха могли да извлекат от по-ниската себестойност на своята продукция.

По-нататък Съдът отхвърля доводите, с които всяка от трите държави членки защитава съответната си правна уредба.

Всъщност първо, **Рамковата конвенция на Световната здравна организация (СЗО)² не оборва извода на Съда**, тъй като не налага на договарящите страни никакво конкретно задължение във връзка с цените на тютюневите изделия, което да е основание за несъобразяване с разпоредбите на директивата. Освен това директивата допуска ценовите политики, стига да не са в противоречие с нейните цели.

Второ, с предвидената в член 30 ЕО цел за закрила на здравето може да се обосновават единствено посочените в членове 28 ЕО и 29 ЕО количествени ограничения на вноса и износа и мерки с равностоен ефект. Комисията обаче не основава исквете си на тези разпоредби на Договора за ЕО.

Последно, Съдът приема, че **Директива 95/59 гарантира закрилата на здравето и не възпрепятства усилията на държавите членки в борбата срещу тютюнопушенето.** Съдът напомня, че данъчното законодателство представлява важен и ефикасен инструмент за борба с употребата на тютюневи изделия, а следователно и за закрила на общественото здраве, доколкото целта за определяне на високи цени за тези продукти може да се постигне по подходящ начин чрез облагането им с по-високи данъци, тъй като увеличението на акцизите рано или късно трябва да се прояви в увеличение на цените за продажба на дребно, без това да засегне свободното определяне на цените.

Съдът добавя, че забраната за определяне на минимални цени не е пречка за държавите членки да забранят продажбата на тютюневи изделия на загуба, стига да не нарушават свободата на производителите и вносителите да определят максималните цени за продажба на дребно на техните продукти. В този случай посочените стопански субекти няма да могат да компенсират отражението на данъците върху цените, като продават продуктите си на цена, по-ниска от сбора от себестойността на продукцията и всички данъци.

ЗАБЕЛЕЖКА: Искът за установяване на неизпълнение на задължения, насочен срещу държава членка, която не е изпълнила задълженията си, произтичащи от правото на Съюза, може да бъде предявен от Комисията или от друга държава членка. Ако Съдът установи неизпълнението, съответната държава членка трябва да се съобрази с решението във възможно най-кратък срок. Когато прецени, че държавата членка не се е съобщила със съдебното решение, Комисията може да предяви нов иск, като поиска налагане на имуществени санкции. В случай обаче че Комисията не е уведомена за мерките по транспониране на дадена директива, по нейно предложение Съдът може да наложи санкции на етапа на първото съдебно решение.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Палъова ☎ (+352) 4303 3708

Кадри от обявяването на решението са достъпни на [„Europe by Satellite“](#) ☎ (+32) 2 2964106

² Рамкова конвенция на СЗО за контрол на тютюна, одобрена от Общността с Решение на Съвета от 2 юни 2004 г. (ОВ L 213, стр. 8; Специално издание на български език, 2007 г., глава 11, том 35, стр. 223).